

- Vai, dar cine sînteți voi?
- Sîntem și noi inovații, dar contingente mai vechi.

Desen de H. LERU

urzica

Husu Constantin, secretarul Sfatului popular al comunei Valea Neagră, raionul Beteuş, regiunea Crişana, pretinde plocoane, iar pe cei ce nu-i dau îi injură, îi dă afară şi chiar îi bate.

Cu

MĂGARUL MUZICANT

Măgarul poate că 2-n animal
Sensibil, delicat, sentimental,
Poate că-n noaptea caldă şi înaltă
Inima lui vibrează şi tresaltă
În faţa miliardelor de astre
Ce ne sclipeşc cînd roşii, cînd albastre,
Cînd verzi, portocalii sau violete...
Mai ştii! Poate că-i place să se-imbete
Cu dulcile arome din grădini
Sau cu ozonul munţilor cu pini.
Măgarul poate simte fericirea
De-a contempla-n extaz nemărginirea
Pe care-ar vrea-n pornirea lui jirească
S-o preamărească
Şi s-o proslăvească.
Şi astfel auzim cite-o gargară
De sunete în inserarea clară
Cînd groase, cînd subţiri, cînd răguşite
Prin care el, măgarul, pasă-mi-te,
Transmite lumii înconjurătoare
Iubirea lui de viaţă şi de soare.

— Eu te-oş ruga, maestre Urechilă,
Să mă slăbeşti cu muzica. Aibi milă!
Natura, cerul, lumea, înfinitul
Nu au nimic comun cu scirţitul
Pe care-l scoate glasul tău ciudat
Cînd te socoşi grozav de inspirat.
Nu simţi că vocea ta deşteaptă-n mine
Atavice instincte asosine
Ce te-ameninţă zilnic la tot pasul?
Eu te întreb deschis: viaţa sau glasul?

Atunci măgarul mi-a răspuns blajin,
Dar ferm în îndirjirea-i de asin:
— Eu cred că faci, amice, o greşală:
Nu vezi că n-ai ureche muzicală?

MIRCEA PAVELESCU

— Ce cauţi aici, porcule?!
— Stăpînul meu zicea că cu mine
ai să vorbeşti mai omeneşte.

Deser de A. LUCACI

HAMLET

O grupă de actori dintr-un oraş,
Să-i zicem X sau Ypsilon sau Zet,
Jucară în al artelor lăcaş
O piesă de proporţii: pe Hamlet.

Adevărat triumf! Pe Fortinbras,
La scurtă vreme după-acest succes,
Din Bucureşti un teatru l-a atras
Şi el fu încintat, bine-nfeles.

Şi cu dublura, au continuat
Să joace piesa, dar un mandatar
Venit din Bucureşti l-a angajat
Pe altul dintre dinşii: pe gropar.

Horăţiu pe urmă fu răpit
De Teatrul Naţional, apoi Marcel
La Teatrul Comedia-a nimerit...
Cu-Ofelia s-a petrecut la fel.

Pe Rosenkrantz, pe Hamlet, rînd pe rînd.
I-a înghiţit de-asemeni căpăunul
Şi-i poţi vedea în Bucureşti jucînd...
La ei acasă n-a rămas nici unul.

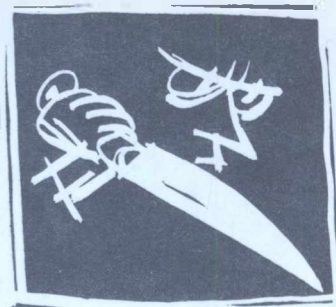
Şi totuşi în acel oraş, „Hamlet“
Din repertoriu tot nu se revocă
Dar astăzi, din întregul lor complet,
Pe scena goală numai Umbra joacă.

FLORIN IORDĂCHESCU

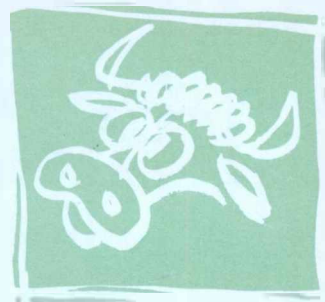
Desen de PALL

— Se vede că n-o interesează curăţenia...
— ?!?
— ...Curăţenia străzii! ...

O NOAPTE DE GROAZĂ

Era o noapte fără stele în comuna Jorăști din raionul Bujor. Nu era o noapte fără stele numai în comuna Jorăști. Era o noapte fără stele în tot raionul și în toată regiunea.

Tragedia însă s-a petrecut în noaptea fără stele din comuna Jorăști. Adăugați dumneavoastră, dacă țineți neapărat, și un vînt năpraznic care îndoaia copacii, presărați și niște fulgere care luminau în răstimpuri pătura de nori negri care atirna gata să cadă deasupra satului, aruncați ici, colo, cîteva lătrături sinistre de cliini speriați, lupi să nu băgați că nu era iarnă.

Mai puteți pune la nevoie cîte o umbră care trecea încovoiată și grăbită pe ulișasatului și, în sfîrșit, țînînd seama de toată această atmosferă de groază, gîndiți-vă ce a simțit juncanul lui Sirbu Constantin, cînd ușa grajdului s-a deschis încetîșor, cu un scîrțîit prevestitor de rău. Juncanul a ridicat capul. În ușa grajdului însă apăruse, cu o luminare în mînă, chiar stăpînul lui: Sirbu Constantin. Acesta a luat o găleată și s-a apropiat de juncan. „Ce-i nebun? — se gîndi juncanul. Vrea să mă mulgă? Doar eu nu-s vacă! Sînt juncan! Mă confundă cu mama! O fi beat!”

Dar Sirbu Constantin întoarse găleata cu fundul în sus, se așeză lîngă juncan și începu să-i vorbească:

— Tare rău îmi pare de tine, juncanule, că trebuie să mori! Vezi

tu, îmi ești tare drag și o să fie o pierdere pentru mine dacă o să mori, dar și mai mare pierdere o să fie dacă o să trăiești! Cum să-ți explic eu?! Tu ești asigurat la ADAS! Dacă mori de boală sau de accident, eu primesc pentru tine asigurare! Dar tu ești sănătos și nici la accidente nu te bagi! Și atunci mi-a venit o idee: te, ca să zic așa, te tai eu, dar n-ai să simți, fii pe pace, am mînă ușoară, spun la ADAS c-ai murit de boală și le duc pielea ca dovadă. Pe urmă îți iau carnea și o vînd. Așa că vezi, juncanul meu drag, iau bani de două ori: și de la ADAS, și pentru carne. Ce spui, nu-i așa că e o idee bună? Te superi tu că o să facă stăpînul tău o afacere, scumpule?

Juncanul, în vîrstă de numai un an și șase luni, privea cu ochii lui umezi la stăpînul său. Vîntul porni să suiere și mai năpraznic, cliinii lătrau cu furie, copacii se îndoaiau să se rupă. Și în grajd, în lumina palidă a luminării, străluci lama unui cuțit.

A doua zi, Sirbu Constantin anunța la sfat încetarea din viață a juncanului iubit din cauză de boală. Însărcinat cu cercetarea cazului și întocmirea procesului-verbal de constatare, veni la fața locului tehnicianul veterinar Costea Gheorghie.

— Unde-i juncanul, nene Sirbule? Că trebuie să fac procesul-verbal!

Numai pe baza lui primești drepturile de asigurare!

— Știu, tată...
— Unde-i juncanul?
— A murit, tată...
— Să-l văd și eu...

Sirbu își fixă ochii în ochii veterinarului. Apoi, brusc, un ochi, cel stîng, i se închise. Veterinarul rămase o clipă nedumerit și, deodată, tot brusc, i se închise și lui un ochi, cel drept.

— Aha!... făcu veterinarul.
— Asta-i! făcu Sirbu.
— Va să zică... făcu veterinarul.
— Da... făcu Sirbu.
— Cit? făcu veterinarul.
— Ne înțelegem noi! făcu Sirbu.

Făcu Sirbu, făcu veterinarul, făcu iar Sirbu, și în sfîrșit veterinarul făcu procesul-verbal. Consemna în el că juncanul a murit de bronhopneumonie acută, că i s-a făcut tratament antibiotic, și că din carnea decedatului nu s-a valorificat nimic...

— Cred că mi-ai păstrat și mie o bucată bună!
— Este, Costache tată!
— Bine!

Și mai menționează veterinarul în procesul-verbal, că juncanul dădea semne de boală: „tristețe, tuse, temperatură!”

— Auzi, Costache, făcu Sirbu, nu poți să pui „tristețe acută”?
— De ce?
— Ca la bronhopneumonie! Să fie mai tare!

— Nu ține! Tristețea e tristețe!
— Ei da, dăr cu acută parcă e mai de-acolo! Îmi place mie acută!
— O fi, dar nu merge!
— Pune barem că plîngea!
— N-auzi bre că plînsul nu e semn de boală!

— Păi, dar tristețea cum e?
— E, că-l doare și d-ai-a-i trist! Și pe urmă ia spune cum vezi dumneata la un juncan că plînge? Că ochii îi erau umezi oricum.

— Dar că-i trist cum vezi? Parcă dacă-i vesel rîde? Că nu rîde!
— Nu rîde, dar zburdă!
— Și dacă nu zburdă, e trist?
— E! Dacă-l doare, nu zburdă! Și dacă nu zburdă, e trist! Ține procesul-verbal și scoate banii!

— Stai să-i scot întîi de la ADAS. Pe baza documentului, Sirbu Constantin a scos banii de la ADAS și după aia a vîndut și carnea și a scos alți bani. Și după aia s-a descoperit toată tărășenia: că juncanul nu murise de tristețe și bronhopneumonie acută, ci de friptură cu cartofi prăjiți și ciorbă „à la grec”. Și după aia s-a aflat că nu fusese tratat cu antibiotice, ci fusese tratat în ceafă cu cuțitul.

Și după aia, cei doi au fost deferiți justiției, tot pe baza documentului cu care au scos banii de la ADAS. Așa că acum ei nu mai sînt veseli și nu mai zburdă. Suferă amîndoi de tristețe acută.

SADI RUDEANU

Există G.A.C.-uri care, deși au aceleași condiții, obțin recolte diferite în funcție de preocuparea față de întreținerea culturilor

Desen de N. CLAUDIU

— Cică el depun o muncă deosebită? Eu nu-i văd!

FRUMOSUL JOHNY

*Frumosul Johnny pupă treizeci de mâini pe zi
Se dă cu briliantină, își calcă pantalonii,
Își perie musteața, căci altfel n-ar mai fi
Așa cum i se spune de toți: frumosul Johnny.*

*S-a vrut tenor, desigur ținea să ne evoce
Pe Leonard, faimosul actor de operete,
Însă păcat că Johnny al nostru n-are voce
Nici cit e necesară pe scenă, la cuplete.*

*Frumosul Johnny, dacă n-ar fi, mă rog, peltic
(Și din nefericire nu poate schimba placa)
Ar fi ajuns, ne spune, actor (și nu prea mic)
Ceva ca Florin Piersic sau chiar ca George Vraca.*

*Nevalorificându-și de loc fotogenia
Adeseori suspină, cu gândul la trecut,
Zicându-și ce vedetă ar fi în România
Dacă ar mai fi și astăzi la modă filmul mut.*

*Orice activitate îi pare efemeră
(De fapt eroul nostru nici nu-i prea studios)
— Prin muncă, zice dînsul, nu fac eu carieră
Cînd m-a sortit natura să fiu băiat frumos!*

*Nimic nu i-ar suride acestui domnișor
Decît imbelșugarea, dar cit mai nemuncită
Și-o trîndăvie ca în seraiuri de Bosfor
Într-un iatac d'aur cu bruna favorită.*

*Dar într-o zi, frumosu-ntîlnindu-se cu mine
Mi-a reproșat purtarea energic și peltic:
— Decît să rizi de oameni, așa cum faci, mai bine
Amice, împrumută-mi trei lei de-un „Loz în plic“.*

PAVEL MIHĂILEANU

TURISTUL DIN OCCIDENT: — De import?
— Nul De export!

Desen de V. CRIVĂT

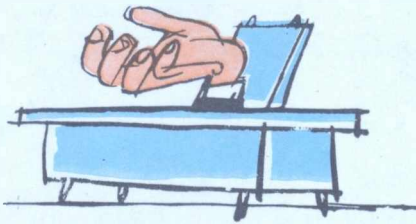
ÎN AUDIENȚĂ

Dacă nu-l cunoști pe tovarășul Weiss, merită să faci un drum pînă în comuna Vinători, să faci cunoștință cu el.

Merită cu prisosință, chiar dacă pînă la Vinători, în raionul Criș, e cale lungă. Odată ajuns aici, întrebi unde-i sfatul popular, și, odată ajuns la sfat, nu mai întrebi de tovarășul Weiss, fiindcă întreabă el de tine. Tovarășul Weiss e secretarul sfatului, și îl mai cheamă și Iosif. Așadar, mai rar funcționar ca Weiss Iosif. El nu se interesează numai de treburile sfatului, el privește problemele mai larg: se interesează și de treburile oamenilor veniți aici, și mai cu seamă se interesează de treburile sale, că la urma urmei e și el om.

În zi de audiență, de pildă, intră un solicitant la dînsul în birou:

- Tovarășe secretar, să trăiți!
- Mulțam frumos, să trăiești și 'mneata. Să trăiești, frate, ca să-ți pot achita datoria.
- Care datorie, tovarășe secretar?
- Datoria pe care eu o s-o fac acum la dumneata. O sută de lei.
- Păi eu nu vă împrumut nici o sută...
- Asta s-o crezi dumneata!... Păi ieri, la adunare, cînd ai luat cuvîntul în numele sătenilor, n-ai spus că numai dacă o să ne ajutăm unii pe alții vor merge treburile bine?...
- Am spus, dar vorbeam despre treburile comunei.
- Și cine, mă rog matală, conduce treburile comunei? Dumneata?... Eu! Așa că treburile mele sînt și treburile comunei.
- Treaba dumitale.
- Hai, scoate suta și nu te rușina.
- N-am la mine o sută, tovarășe secretar.

— Dar cît ai? 70 ai? Împrumută-mi atunci cît vrei dumneata, că aici sîntem la Sfat și nu la piață, să ne tocmim.

Și mai de voie, mai de nevoie, se scotoci omul prin buzunare și-i dădu doi poli.

Secretarul îl conduse pînă la ușă și adăugă:
— Mulțumesc, nene. Să-ți plătească cel de sus.

— Asta așa e, că cel de jos am auzit că nu prea plătește, oftă omul, privindu-l cu năduf pe secretar.

Tovarășul Weiss se propti în prag și se interesă grijuliu:

— Ei, oameni buni, care mai e în audiență la mine?

— Eu, tovarășe, se auzi vocea domoală a babei Linca. Lunea trecută, cînd am fost la dumneavoastră cu cererea pentru ajutor de boală, mi-ați cerut să vă ajut cu 15 lei, că ziceați că și dumneavoastră sînteți bolnav...

- Și?...
- Și eu am venit să mi-l dați.
- Păi nu ți l-am aprobat!
- Nu tovarășe, ajutorul de boală pe care ți l-am împrumutat eu. Cei 15 lei. Că celălalt ajutor mi l-a aprobat președintele.
- Treci miercuri. E zi de leafă și împrumut eu de la unul să-ți dau înapoi. Bună ziua. Altcineva mai e pentru audiență?
- Eu, tovarășe secretar.

— Poftim, intră. Ia loc. Așa. Ai o țigară? Mulțumesc. Ai un foc? Mulțumesc. Ai doi poli? Mulțumesc.

— Tovarășe Weiss, acum să vă spun cu ce anume am venit la dumneata...

— Ai venit cu prea puțin, nene. Pentru rest vino mîine.

— Ce rest?...

— Cum ce rest? Păi ce crezi că scapi cu doi poli?... Mi s-a atras atenția că în timpul audienței mă ocup de fleacuri. Și e adevărat.

Ce sînt doi poli? Fleacuri!... În sfîrșit, stăm mîine de vorbă mai pe indelete.

— La ce oră să vin?

— Păi să fie cam la vreo 10. Ba nu, să fie 15, sau chiar 25, sumă rotundă!... Mulțumesc și la mai mare!... La revedere!... Așa...

Tovarășe referent! Tovarășe referent, nu se aude?...

— Deocamdată nu se aude, dar se vede!...

— Ce se vede, măi tovarășe?

— Se vede, tovarășe secretar, se vede clar. Uite, statele de plată. Ați trecut pe ele cîteva persoane fictive. Asta înseamnă că banii au fost încasați de persoane fictive...

— Care fictive, măi? Ce, eu sînt persoană fictivă? Fantomă? Stafie?... Sau mai crezi, poate în superstiții?...

— În superstiții nu, dar cred în controale!... Ați trecut pe stat... nume care nu există la sfat, la noi...

— Cum nu există, mă? E numele meu! Da' așa lucrez eu, sub pseudonim. Că sînt om cinstit și nu vreau să-mi pătez numele adevărat. Ai înțeles?

— Eu nu, dar poate c-o să-nțealegă alții!...

S-a-nțeles?

I. AVIAN